

บทที่ 8

สรุปและขอเสนอแนะ

ผลการวิจัย เรื่อง " คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย " นี้ แบ่งได้เป็น

3 ตอน คือ

1. ประวัติและวิวัฒนาการคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย
2. การถ่ายเสียงและการกำหนดเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย
3. อิทธิพลของเสียงและลักษณะพยางค์ในคำยืมภาษาอังกฤษต่อระบบเสียงและลักษณะพยางค์ในภาษาไทย

ประวัติและวิวัฒนาการคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย

ประวัติและวิวัฒนาการคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย สรุปได้ 3 ประการ คือ

1. คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย เริ่มมีหลักฐานปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรในสนธิสัญญาทางการค้าระหว่างอังกฤษกับไทย เมื่อ พ.ศ. 2369 และในเอกสารสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เป็นต้นมา แม้ว่าประเทศไทยจะได้มีการติดต่อกับชนชาติอังกฤษมาตั้งแต่สมัยพระรามาธิบดีที่ 2 แห่งกรุงศรีอยุธยา แต่ยังไม่พบหลักฐานที่แสดงให้เห็นแน่ชัดว่าคนไทยได้รับคำภาษาอังกฤษคำใดมาใช้ อย่างไรก็ตาม
2. เมื่อมีแผนที่และตัวพิมพ์ภาษาไทยในสมัยรัชกาลที่ 3 ทำให้มีหลักฐานที่บันทึกคำยืมภาษาอังกฤษ คำยืมภาษาอังกฤษในสมัยนี้ปรากฏทั้งในสนธิสัญญาทางพระราชไมตรี และในเอกสารสิ่งพิมพ์อื่น ๆ คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 ถึงสมัยรัชกาลที่ 5 แสดงวิวัฒนาการคำยืมภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีทั้งด้านวงศัพท์และการเขียนคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยในสมัยนั้น

3. หลัง สมัยรัชกาลที่ 5 คนไทยมีความรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 ถึงสมัยปัจจุบัน มีลักษณะใกล้เคียงกับรูปคำเดิมในภาษาอังกฤษ ทั้งวิธีการถ่ายเสียงพยัญชนะ สระ และการกำหนดเสียงวรรณยุกต์ ทั้งวงศัพท์และจำนวนคำก็ขยายขึ้นอย่างมากมาย

การถ่ายเสียงและการกำหนดเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย

ผู้วิจัยได้พบข้อสังเกตในการถ่ายเสียงและการกำหนดเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย ดังนี้

1. การถ่ายเสียงพยัญชนะในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย

1.1 การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว คนไทยจะใช้หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทย 20 หน่วยเสียง (ที่ไม่ใช่คือเสียง /ŋ/) ถ่ายเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาอังกฤษทั้ง 22 หน่วยเสียง และถ่ายเสียงพยัญชนะต้นควบบางเสียงได้ โดยเทียบเสียงแต่ละเสียงตามลักษณะทางสัทศาสตร์ที่ใกล้เคียงกัน คือ

หน่วยเสียงภาษาอังกฤษ	หน่วยเสียงภาษาไทย
/p/	/p, ph/
/t/	/t, th/
/k, g/	/k, kh/
คำที่ขึ้นต้นด้วยหน่วยเสียงสระ	/ʔ/
/b/	/b/
/d, ð/	/d/
/dʒ/	/c/
/tʃ, ʃ/	/ch/
/f/	/f/
/s, z/; /θ/	/s/

หน่วยเสียงภาษาอังกฤษ	หน่วยเสียงภาษาไทย
/h/	/h/
/m/	/m/
/n/	/n/
/l/	/l/
/r/	/r/
/w, v/	/w/
/j/	/j/

1.2 การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียง คนไทยจะใช้วิธีการถ่ายเสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียงในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยได้ 4 วิธี คือ

1.2.1 ใช้หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียงภาษาไทย 1 หน่วยเสียง ถ่ายเสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียงคำยืมภาษาอังกฤษที่มีเสียงหรือลักษณะทางสัทศาสตร์ใกล้เคียงกัน

1.2.2 ใช้หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยถ่ายเสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียงคำยืมภาษาอังกฤษเฉพาะตำแหน่งที่ 1 โดยตัดตำแหน่งที่ 2 ออก

1.2.3 แทรกเสียงสระ /a/ ลงระหว่างเสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียงตำแหน่งที่หนึ่งและตำแหน่งที่สอง แล้วใช้หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่มีลักษณะทางสัทศาสตร์ใกล้เคียงกันตามข้อ 1.1 ถ่ายเสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียงในคำภาษาอังกฤษ กลายเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของคำสองพยางค์ในภาษาไทย

1.2.4 คงเสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียงในคำภาษาอังกฤษไว้ตามเดิม โดยคนไทยที่มีความรู้ภาษาอังกฤษก็จะพยายามออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาเดิม เสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียงประเภทนี้จึงเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียงที่มีอิทธิพลต่อภาษาไทย ทำให้เกิดเสียงพยัญชนะต้นควบใหม่ในภาษาไทย 5 คู่ ได้แก่ /br-, bl-, dr-, fr-, fl-/

1.3 การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นควบสามเสียง คนไทยจะใช้วิธีการถ่ายเสียงพยัญชนะต้นควบสามเสียงในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยได้ 2 วิธี คือ

1.3.1 แทรกหน่วยเสียงสระ /a/ ลงระหว่างหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบสามเสียงตำแหน่งที่หนึ่งและตำแหน่งที่สอง ส่วนเสียงพยัญชนะต้นควบตำแหน่งที่สองและสาม ไทยจะใช้เสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียงถ่ายเสียงเช่นเดียวกับข้อ 1.2.1 หน้า 547 เสียงพยัญชนะต้นควบสามเสียงในคำยืมภาษาอังกฤษประเภทนี้ได้แก่ /spr-, spl-, ·str-, skr-, ski-, skw-/

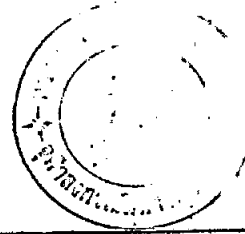
1.3.2 แทรกหน่วยเสียงสระ /a/ ลงระหว่างเสียงพยัญชนะต้นควบสามเสียงตำแหน่งที่หนึ่งและตำแหน่งที่สอง ส่วนเสียงพยัญชนะต้นควบตำแหน่งที่สองและสาม ไทยจะใช้หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวถ่ายเสียง เช่นเดียวกับข้อ 1.2.2 หน้า 547 เสียงพยัญชนะต้นควบสามเสียงในคำยืมภาษาอังกฤษประเภทนี้ได้แก่ /spj, stj, skj/

1.4 การถ่ายเสียงพยัญชนะท้าย

หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยจะมีจำนวนมากกว่าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยมาก คือมีทั้งหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายควบสองเสียงและสามเสียง เมื่อไทยรับมาใช้จะใส่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย 8 หน่วยเสียง (ที่ไม่ใช่คือเสียง /ʔ/) ถ่ายเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษที่มีเสียงใกล้เคียงกันใดทุกหน่วยเสียง นอกจากในหมวดยุคนเคยภาษาอังกฤษหรือผู้รู้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ อาจจะออกเสียงพยัญชนะท้ายบางหน่วยเสียงใกล้เคียงกับหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษอยู่บาง เช่น การออกเป็นเสียงพยัญชนะท้าย /-f, -s~ch, -l, -ks, -ns, -ntʃ, -ŋs, -ws, -js/

การใช้หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทย 8 หน่วยเสียง ถ่ายเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยจะอาศัยการเทียบเสียง แต่ละเสียงของพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษกับพยัญชนะท้ายภาษาไทยดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11

หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษ			หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทย
เดี่ยว	ความสองเสียง	ความสามเสียง	ภาษาไทย
/p, b, f, v/	/-pt, -ft/		/-p/
/-t, -d, -tʃ, -dʒ, -θ, -ð, -s, -z, -ʃ, -ʒ/	/-dz, -θs, -ts, -st/		/-t/
/k, g/	/-kt, ks/	/-kst/	/-k/
/-m/	/-mp, /		/-m/
/-n/	/-nt, -nd, -ntʃ, -ndʒ, -ns, -nz, -lp, lt, ld, lk, -is/		/-n/
/-ŋ/	/-ŋk/	/-ŋks, -nkt/	/-ŋ/
/-u(:), u(:)b, u(:)s, u(:)z, -aut, -aus, -auz/	/-aunt/		/-w/
/-aɪp, -aɪb, -aɪt, -aɪd, -aɪs, -aɪz, -aɪk, u:s, -ɔɪ, -ɔɪd, ɔɪs/	/-aɪnt, -aɪnd, -ɔɪnt/		/-j/

1.5 การถ่ายเสียงพยัญชนะกลางคำ คนไทยจะใช้วิธีการซ้อนเสียงพยัญชนะกลางคำในคำยืมภาษาอังกฤษที่มีลักษณะเป็นเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์หน้า และเป็นเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ตามมา กลายเป็นเสียงพยัญชนะสองเสียง เสียงแรกเป็นเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์หน้า เสียงที่สองเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ตามมา เช่น เสียงพยัญชนะกลางคำในคำภาษาอังกฤษ /-p-/ เป็นเสียง /-pp-/ ในภาษาไทย

2. การถ่ายเสียงสระในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย

การถ่ายเสียงสระนี้ คนไทยจะใช้หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทย 17 หน่วยเสียง ถ่ายเสียงสระเดี่ยวและเสียงสระประสมในคำยืมภาษาอังกฤษได้เกือบทุกหน่วยเสียง นอกจากหน่วยเสียงสระประสม /ie/-[ie], [ye] ภาษาอังกฤษ ไทยจะใช้หน่วยเสียงสระประสม /ia/ ในภาษาไทย และหน่วยเสียงสระประสม /ue/-[ue], [xo] ภาษาอังกฤษ ไทยจะใช้หน่วยเสียงสระประสม /ua/ ในภาษาไทย

ถ่ายเสียง

หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยที่ไร้อาการถ่ายเสียงสระเดี่ยวและสระประสมภาษาอังกฤษ จะอาศัยการเทียบเสียงสระในภาษาทั้งสองตามลักษณะทางสัทศาสตร์ที่ใกล้เคียงกัน ดังในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 13

หน่วยเสียงสระภาษาอังกฤษ		หน่วยเสียงสระภาษาไทย
สระเดี่ยว	สระผสม สองเสียงและสามเสียง	
/i/-[i] -[i:]		/i, i:, e, e:, ə:, a/ /i:, i/
/e/	/ei/	/e, i:, ə:, a:/ /e:/
/æ/	/eə/	/ɛ, a, a:, e:/ /ɛ:/
/z <u>ə</u> m, ɔ̃ <u>ə</u> m/		/w/
/ə/-[ə] -[ə:]		/ə, i, e, e:, ɛ, ɛ:, ə:, a, a:, u, o, o:, ɔ, ɔ:, iə/ /ə:/
/ʌ/	/aɪ, -aɪə/ /aʊ/	/a, a:/ /aj/ /aw/ /a:, a/ /u, u:, -iʷ/ /u:, u, iʷ/ /u:/
/ɑ:/		/o:/
/u/-[u] -[u:]	/əuə/ /əu/ /ɔə/	/ɔ:, o:/
/ɔ/-[ɔ] -[ɔ:]	/ɔi/ /iə/-[iə], [Yə] /uə/-[uə], [ŋə] /uəu/ /ɔiə/ /əui/ /iəu/	/ɔ, a, o:, ɔ:/ /ɔ:, o:, ɔ/ /ɔ:j/ /iə/ /uə/ /u?o:/ /ɔ:jɛ, -o:jɛ/ /o:ʔi(:)/ /i(:)?o, iaw/

3. การกำหนดเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย

การกำหนดเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย สมัยปัจจุบัน มีข้อสังเกต ดังนี้

3.1 การกำหนดเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมภาษาอังกฤษที่เป็นคำพยางค์เดียว จะกำหนดได้ 3 เสียง¹ คือ เสียงสามัญ เอก และตรี

เสียงสามัญในคำพยางค์เดียว

คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่เป็นคำพยางค์เดียว ซึ่งไทยกำหนดเป็นเสียงสามัญ จะมีลักษณะพยางค์แบบใดแบบหนึ่งดังต่อไปนี้

$$c(c)v^0$$

$$c(c)v(v)^{0,3}$$

ลักษณะพยางค์แบบ $c(c)v^0$ จะเป็นลักษณะพยางค์ที่ไทยกำหนดเสียงวรรณยุกต์สามัญได้เพียงหน่วยเสียงเดียว นอกจากคำยืมจากเวท ส่วนลักษณะพยางค์แบบ $c(c)v(v)^{0,3}$ ไทยจะกำหนดเสียงวรรณยุกต์ได้ 2 หน่วยเสียง คือ เสียงสามัญและเสียงตรี ถ้าเสียงพยัญชนะท้ายเป็นพยางค์ปักษนิคมมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเดี่ยวที่เป็นพยัญชนะนาสิกและที่ไทยออกเสียงเป็นพยัญชนะอัสสระ จะกำหนดเป็นเสียงสามัญได้เท่านั้น แต่ถาเสียงพยัญชนะท้ายในคำภาษาอังกฤษเป็นพยางค์ปักษนิคมมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายมากกว่าหนึ่งตำแหน่ง ตำแหน่งแรกเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก หรือเสียงที่ไทยออกเสียงเป็นพยัญชนะอัสสระ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายต่อ ๆ ไป เป็นเสียงกักหรือพยัญชนะกึ่งเสียดแทรกหรือเสียดแทรก จะกำหนดหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้ทั้งเสียงสามัญและเสียงตรี

ดูขอ 1.2 หน้า 338 และ 1.2 หน้า 446

¹คำยืมภาษาอังกฤษที่เป็นคำพยางค์เดียว และไทยกำหนดเป็นเสียงจัตวา มีบ้างบางคำ เช่น บอย (boy) เก (gay) ดูบทที่ 6 หน้า 470

เสียงเอกในคำพยางค์เดี่ยว

คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่เป็นคำพยางค์เดี่ยวที่ไทยกำหนดเป็นเสียงวรรณยุกต์เอก จะมีลักษณะพยางค์แบบ $C(C)V(V)S^{1,3}$ คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่มีลักษณะพยางค์แบบนี้ส่วนใหญ่ไทยจะกำหนดเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี แต่จะมีบางคำที่ไทยกำหนดเป็นเสียงวรรณยุกต์เอก ดูข้อ 1 หน้า 372

เสียงตรีในคำพยางค์เดี่ยว

คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่เป็นคำพยางค์เดี่ยว ซึ่งไทยกำหนดเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี จะมีลักษณะพยางค์แบบใดแบบหนึ่งดังต่อไปนี้

$$C(C)V(V)S^{1,3}$$

$$C(C)V(V)N^{0,3}$$

ลักษณะพยางค์แบบ $C(C)V(V)S^{1,3}$ เป็นลักษณะพยางค์ที่ไทยวรรณยุกต์เอกและตรี คำส่วนใหญ่ไทยจะกำหนดตรงกันกับเสียงวรรณยุกต์เอก หน้า 426 แต่จะมีบางคำที่ไทยกำหนดตรงกับเสียงวรรณยุกต์เอกส่วนลักษณะพยางค์แบบ $C(C)V(V)N^{0,3}$ ไทยจะกำหนดเสียงวรรณยุกต์เอกและตรี เช่นเดียวกัน คือเสียงสามัญและเสียงตรี คำส่วนใหญ่ไทยจะกำหนดตรงกับเสียงวรรณยุกต์ตรี ดูข้อ 1.2 หน้า 446 และ ข้อ 1.3 หน้า 449 แต่จะมีบางคำที่ไทยกำหนดตรงกับเสียงวรรณยุกต์สามัญ ดูข้อ 1.2 หน้า 338 และ ข้อ 1.3 หน้า 339

3.2 การกำหนดเสียงวรรณยุกต์ในคำยืมภาษาอังกฤษที่ไทยกำหนดเป็นเสียงวรรณยุกต์เอกหรือหลายพยางค์ จะกำหนดได้ 4 เสียง คือ เสียงสามัญ เอก โท และ ตรี

เสียงสามัญในคำสองพยางค์หรือหลายพยางค์

คำที่มีภาษาอังกฤษในภาษาไทย ที่เป็นคำสองพยางค์หรือหลายพยางค์ ซึ่งไทยกำหนดเป็นเสียงสามัญ จะมีลักษณะพยางค์แบบใดแบบหนึ่งดังต่อไปนี้

---) C(C)VV^{0,2}

---) C(C)V(V)N^{0,2,3}

ลักษณะพยางค์แบบ ---) C(C)VV^{0,2} จะเป็นลักษณะพยางค์ที่ไทยกำหนดเสียงวรรณยุกต์สามัญและโทได้ แม้พยางค์สุดท้ายจะเป็นพยางค์ลงน้ำหนักหรือไม่ก็ตาม แต่พยางค์สุดท้ายในคำภาษาอังกฤษเป็นพยางค์ลงน้ำหนัก เมื่อไทยรับมาใช้ส่วนใหญ่ จะกำหนดเสียงวรรณยุกต์สามัญและส่วนน้อยจะกำหนดเสียงวรรณยุกต์โท ดูข้อ 2.1.1 หน้า 343 แต่พยางค์สุดท้ายในคำภาษาอังกฤษเป็นพยางค์ไม่ลงน้ำหนัก โดยมีพยางค์ใดพยางค์หนึ่งเป็นพยางค์ลงน้ำหนักมาข้างหน้า เมื่อไทยรับมาใช้ พยางค์ท้ายส่วนใหญ่จะกำหนดเสียงวรรณยุกต์โท และส่วนน้อยจะกำหนดเสียงวรรณยุกต์สามัญ ดูข้อ 1 หน้า 391 และ ข้อ 2.2.1 หน้า 350

ลักษณะพยางค์แบบ ---) C(C)V(V)N^{0,2,3} จะเป็นลักษณะพยางค์ที่ไทยกำหนดเสียงวรรณยุกต์สามัญ โท และตรี ได้

ถ้าพยางค์สุดท้ายภาษาอังกฤษเป็นพยางค์ปิคชนิคมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเดี่ยว เสียงนาสิกหรือเสียงที่ไทยออกเสียงตรงกับเสียงอัสสระ และเป็นพยางค์ลงน้ำหนัก ส่วนใหญ่ไทยจะกำหนดเป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญ และส่วนน้อยจะเป็นเสียงวรรณยุกต์โท ดูข้อ 2.1.1 หน้า 346 แต่พยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์ไม่ลงน้ำหนัก โดยมีพยางค์ใดพยางค์หนึ่งเป็นพยางค์ลงน้ำหนักมาข้างหน้า พยางค์สุดท้ายส่วนใหญ่ไทยจะกำหนดเป็นเสียงวรรณยุกต์โท ดูข้อ 1 หน้า 391 และ หน้า 403 ส่วนน้อยจะกำหนดเป็นเสียงสามัญ ดูข้อ 2.2.1 หน้า 350 และ หน้า 355

ถ้าพยางค์สุดท้ายภาษาอังกฤษเป็นพยางค์ปิคชนิคมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายมากกว่า 1 ตำแหน่ง ตำแหน่งแรกเป็นเสียงพยัญชนะนาสิกหรือที่ไทยออกเสียงตรงกับเสียงอัสสระ ตำแหน่งต่อ ๆ ไป เป็นพยัญชนะกักหรือพยัญชนะเสียดแทรกและเป็น

พยางค์ลงน้ำหนัก ส่วนใหญ่ไทยจะกำหนดเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี คู ข้อ 2.1.2 หน้า 455 ส่วนน้อยจะเป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญ และมีจำนวนน้อยมากที่เป็นเสียงวรรณยุกต์โท คู ข้อ 2.1.2 หน้า 349 แต่ถาพยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์ไม่ลงน้ำหนัก โดยมีพยางค์ใดพยางค์หนึ่งเป็นพยางค์ลงน้ำหนักมาข้างหน้า ส่วนใหญ่ไทยจะกำหนดเป็นเสียงโทและตรี คู ข้อ 3 หน้า 423 และข้อ 2.2.2 หน้า 464 และส่วนน้อยกำหนดเป็นเสียงสามัญ คู ข้อ 2.2.2 หน้า 362

เสียงเอกในคำสองพยางค์หรือหลายพยางค์

คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่เป็นคำสองพยางค์หรือหลายพยางค์ ซึ่งไทยกำหนดเสียงวรรณยุกต์เอกจะมีลักษณะพยางค์แบบ $(---) C(C)V(V)S^{1,2,3}$ ถ้าพยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์ปิดชนิดมีหน่วยเสียงพยัญชนะกักหรือพยัญชนะกึ่งเสียดแทรกหรือพยัญชนะเสียดแทรกท้ายพยางค์ตำแหน่งเคี้ยวและเป็นพยางค์ลงน้ำหนัก ส่วนใหญ่ไทยจะกำหนดตรงกับเสียงวรรณยุกต์ตรี คู ข้อ 2.1.1 หน้า 453 ส่วนน้อยจะตรงกับเสียงวรรณยุกต์เอก คู ข้อ 2.1 หน้า 379 และน้อยมากจะตรงกับเสียงวรรณยุกต์โท คู หมายเหตุ หน้า 419 และ 420 แต่ถาพยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์ปิดชนิดมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์มากกว่า 1 ตำแหน่ง ตำแหน่งที่หนึ่งเป็นพยัญชนะนาสิกหรือที่ไทยออกเสียงเป็นอัสสระ ตำแหน่งต่อ ๆ ไปเป็นพยัญชนะกักหรือกึ่งเสียดแทรกหรือเสียดแทรก และเป็นพยางค์ลงน้ำหนัก ส่วนใหญ่จะกำหนดตรงกับเสียงวรรณยุกต์ตรี คู ข้อ 2.1.2 หน้า 455 ส่วนน้อยจะตรงกับเสียงวรรณยุกต์เอก คู ข้อ 2.1.2 หน้า 349 แต่ถาพยางค์สุดท้ายของคำภาษาอังกฤษเป็นพยางค์ไม่ลงน้ำหนัก ส่วนใหญ่จะตรงกับเสียงวรรณยุกต์เอก คู ข้อ 2.2 หน้า 381 ส่วนน้อยจะตรงกับเสียงวรรณยุกต์ตรี คู ข้อ 2.2.1 หน้า 458 และเสียงวรรณยุกต์โท คู ข้อ 2 หน้า 417

เสียงโทในคำสองพยางค์หรือหลายพยางค์

คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่เป็นคำสองพยางค์ ซึ่งไทยกำหนดเป็นเสียงวรรณยุกต์โท จะมีลักษณะพยางค์แบบใดแบบหนึ่งดังต่อไปนี้

---) C(C)VV^{0,2}

---) C(C)V(V)N^{0,2,3}

---) C(C)V(V)S^{1,2,3}

เสียงวรรณยุกต์โทในคำยืมภาษาอังกฤษจะปรากฏเฉพาะในพยางค์สุดท้ายของคำสองพยางค์หรือหลายพยางค์จะไม่ปรากฏในคำพยางค์เดียว มีข้อสังเกตดังนี้

1. การกำหนดเสียงโทจะกำหนดได้มากที่สุดในคำที่มีลักษณะพยางค์แบบ

---) C(C)VV^{0,2} และแบบ ---) C(C)V(V)N^{0,2,3} ที่พยางค์สุดท้ายของคำภาษาอังกฤษเป็นพยางค์ไม่ลงน้ำหนักมีพยางค์ใดพยางค์หนึ่งเป็นพยางค์ลงน้ำหนักอยู่ข้างหน้า และไทยนำพยางค์ไม่ลงน้ำหนักนั้นมาออกเสียงเป็นพยางค์ลงน้ำหนัก

2. กำหนดเสียงวรรณยุกต์โทได้บางในคำที่มีลักษณะพยางค์แบบ

---) C(C)V(V)N^{0,2,3} เมื่อพยางค์สุดท้ายมีพยัญชนะท้ายพยางค์มากกว่าหนึ่งตำแหน่งตำแหน่งที่หนึ่งเป็นพยัญชนะนาสิกหรือที่ไทยออกเสียงเป็นอัสสระและต้องเป็นพยางค์ไม่ลงน้ำหนัก ที่มีพยางค์ใดพยางค์หนึ่งลงน้ำหนักมาข้างหน้า

3. กำหนดเสียงวรรณยุกต์โทได้บางในคำที่มีลักษณะพยางค์แบบ

---) C(C)VS²

เสียงตรีในคำสองพยางค์หรือหลายพยางค์

คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่เป็นคำสองพยางค์หรือหลายพยางค์จะมีลักษณะพยางค์แบบใดแบบหนึ่ง ดังต่อไปนี้

การกำหนดเสียงวรรณยุกต์ตรี มีข้อสังเกตดังนี้

1. เสียงตรีจะกำหนดได้มากในคำสองพยางค์หรือหลายพยางค์ที่มีลักษณะพยางค์แบบ $-(---) C(C)V(V)S^{1,2,3}$ ถ้าพยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์ลงน้ำหนักและจะกำหนดได้บางตาพยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์ไม่ลงน้ำหนัก

2. เสียงวรรณยุกต์ตรีจะกำหนดได้บางในลักษณะพยางค์แบบ $-(---) C(C)V(V)N^{0,2,3}$ เมื่อพยางค์ท้ายเป็นพยางค์ลงน้ำหนักและมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์มากกว่า 1 ตำแหน่ง ตำแหน่งที่หนึ่งเป็นพยัญชนะนาสิกหรือที่ไทยออกเสียงเป็นอัสสระ ตำแหน่งต่อ ๆ ไปเป็นพยัญชนะกักหรือกึ่งเสียดแทรกหรือเสียดแทรก
หมายเหตุ เสียงวรรณยุกต์จัตวา จะปรากฏได้น้อยมาก เฉพาะในคำหรือพยางค์ที่ไทยเจตนาจะออกเสียงให้เป็นแบบไทย ๆ

อิทธิพลของเสียงและลักษณะพยางค์ในคำยืมภาษาอังกฤษในระบบเสียงและลักษณะพยางค์ในภาษาไทย

จากการวิจัยนี้พบว่าคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยมีอิทธิพลต่อระบบเสียงและลักษณะพยางค์ในภาษาไทย ดังต่อไปนี้

1. อิทธิพลต่อระบบเสียงภาษาไทย
2. อิทธิพลต่อลักษณะพยางค์ภาษาไทย

อิทธิพลต่อระบบเสียงภาษาไทย

คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย มีอิทธิพลต่อระบบเสียงภาษาไทย 3 ประการ คือ

1. หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ 2 เสียง ที่ไทยคงเสียงภาษาอังกฤษไว้ตามเดิม เป็นเหตุให้เพิ่มจำนวนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบสองเสียงในภาษาไทยอีก 5 หน่วยเสียง คือ /br, bl, dr, fr, fl/ คู่บทที่ 7 ข้อ 1-5 หน้า 474-479

2. หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเดี่ยว และพยัญชนะท้ายควบ 2 เสียง เริ่มจะมีอิทธิพลต่อเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย โดยเฉพาะในหมู่ผู้คนที่เคยกับภาษาอังกฤษหรือผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ จะออกเสียงพยัญชนะท้ายเดี่ยว และท้ายควบบางหน่วยเสียงตามแบบการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำภาษาอังกฤษ โคแก่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายต่อไปนี้ /-f,-s,-ch,-l/ คู่บทที่ 7 ข้อ 1 หน้า 481 และ /-ks,-ns,-nch,-ngs,-aws,-ajs,-ojs/ ข้อ 2 หน้า 491

3. อิทธิพลต่อการปรากฏของหน่วยเสียงวรรณยุกต์โทและตรีในลักษณะพยางค์แบบ C(C)VS² และแบบ C(C)VVS³ คู่บทที่ 7 หน้า 504

อิทธิพลต่อการประกอบรูปคำหรือพยางค์ของเสียงบางเสียง

คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย มีอิทธิพลต่อการประกอบรูปคำหรือพยางค์ของเสียงบางเสียงดังนี้ต่อไปนี้

1. การประกอบรูปคำหรือพยางค์ของหน่วยเสียง /p/ ต่อการปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะต้นรวมกับเสียงวรรณยุกต์ตรี และการปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะท้ายตามหลังหน่วยเสียงสระ /e,ɔ/ คู่ข้อ 1.1 หน้า 521 และ 1.2 หน้า 525
2. การประกอบรูปคำหรือพยางค์ของหน่วยเสียง /t/ ต่อการปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะท้ายตามหลังหน่วยเสียงสระ /ɔ/ คู่ข้อ 2 หน้า 530
3. การประกอบรูปคำหรือพยางค์ของหน่วยเสียง /k/ ต่อการปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะท้ายตามหลังหน่วยเสียงสระ /e,ɔ/ คู่ข้อ 3 หน้า 533

อิทธิพลต่อวงศัพท์ภาษาไทย

การรับคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยอย่างมากมาย จึงทำให้เพิ่มวงศัพท์ขึ้นในภาษาไทยจำนวนมาก ทั้งคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์หรือหลายพยางค์ อิทธิพลต่อการอ่านและการเขียนคำในภาษาไทยตามหลักอักษรวิธีไทย

การเขียนคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยยังไม่เป็นไปตามหลักอักษรวิธีไทย จึงทำให้ผู้ใช้ภาษาเขียนคำยืมภาษาอังกฤษไม่ลงรอยกัน

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้ใช้วิธีการเขียนให้ใกล้เคียงตามหลักอักษรวิธีไทยใหม่มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เช่น การใช้อักษรนำ การใช้อักษรกลาง และอักษรต่ำ ให้ตรงกับเสียงวรรณยุกต์ตามหลักภาษาไทย และถ้าคำใดที่คิดอยู่ในภาษาไทยแล้ว แม้จะมีวิธีการเขียนที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย ผู้วิจัยก็ได้เก็บคำนั้นไว้ในเครื่องหมาย () งานวิจัยนี้จึงน่าจะเป็นแบบในการเขียนคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่ตรงตามหลักอักษรวิธีไทย

ขอเสนอแนะ

1. งานวิจัยนี้ ผู้เขียนมุ่งวิจัยระบบเสียง ลักษณะพยางค์และอิทธิพลของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย เฉพาะประเภทคำศัพท์ (Transliteration) แต่การยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ในลักษณะแปลความหรือบัญญัติศัพท์ขึ้นใหม่ (Loan Translation) การพิจารณาคำยืมในด้านความหมาย การตัด การเติม การเปลี่ยนแปลง และการใช้ตัวอักษรย่อ ยังมีใควิจัย ฉะนั้นน่าจะได้มีผู้วิจัยในเรื่องเหล่านี้ต่อไป

2. คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย สมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 5 มีวิธีการยืมที่ยังไม่เป็นระบบนัก ในงานวิจัยนี้ได้ค้นคว้าเพียงเพื่อเป็นแนวทางในการแสดงวิวัฒนาการของคำยืมโดยสังเขปเท่านั้น จึงน่าจะได้มีการค้นคว้าและรวบรวมโดยละเอียดต่อไป